

това, че двѣтѣ власти сж раздѣлени, но си взаимно въздѣйствуватъ: министритѣ дължатъ назначението си на държавния глава, титулярътъ на изпълнителната власть, но въ сжщото врѣме тѣ сж и лица отъ законодагелното тѣло; тѣ дѣйствуватъ като органи на изпълнителната власть, но черпятъ властта си отъ законодателното тѣло, което ги посочва и прѣдъ което отговарятъ за управлението. Сжщата взаимозависимостъ се забѣлѣзва и по отношение пререгативата на титулара на изпълнителната власть, да утвърдява гласуванитѣ отъ законодателната власть закони: народното събрание гласува законитѣ, но тѣ получаватъ законна сила само слѣдъ утвърждението имъ отъ държавния глава. Държавниятъ глава има и правото да разтуря камарата. Тази важна прерогатива на изпълнителната власть повидимо като че унищожава принципа за раздѣлението и независимостъта на властитѣ една отъ друга. Въ сжщность, както ще видимъ, и тази прерогатива се упражнява отъ държавния глава чрѣзъ поемане отговорността на министритѣ.

Парламентарниятъ режимъ, както се изложи въ по-главнитѣ си прояви, е продуктъ исторически. Той е придобитъ постепенно, съ постепенното нарастване на народното участие въ управленнето; той е „парламентаренъ“, защото парламентътъ, законодателното тѣло, е придобило надмощие въ управлението на държавата. — Царътъ се счита за неотговоренъ, за свещенъ, не защото той не може да грѣши, да извършва безправни дѣйствия, да има забости като всѣки човѣкъ, па билъ той и най-